

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro Quarto Decretalium : In Quo De Sponsalibus, Et Matrimoniis, & quae eis annexa sunt, agitur, eadémque plenè, & theoricè explanatur, & declarantur ...

Pirhing, Ehrenreich

Dilingae, 1678

Titulus. XX. De Donationibus inter virum, & uxorem, & de dote post divortium restituenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98293)

bito à lege Canonica tantum, conversi ad fidem non separantur. Si infidelis prius plures uxores habebat, post fidem susceptam adhærebit primæ. Et si repudiata uxore, cum secunda contraxit, etiam post Baptismum dimitter secundam, & adhærebit primæ repudiata, etiamsi repudiata cum alio contraxisset: secus si fornicata fuisset, c. *Gaudemus*. 8. h. t. num. 38. Aff. 1. Pagani, seu infideles conjuncti in secundo, tercio, vel ulteriore gradu lineæ collateralis Jure Canonico tantum prohibito, non debent separari. Si verò sint in gradu lege Divinâ prohibito conjuncti, debent conversi ad fidem separari. Quod si infideles conversi ad fidem volunt cohabitare, sine contumelia Creatoris, & periculo inductionis ad peccatum, non sunt separandi, sed licite manent conjuncti, qui ante conversionem ad fidem matrimonium contraxerunt, quia per Sacramentum Baptismi non dissolvuntur conjugia, sed crimina dimittuntur, n. 39. Inter quas personas jure Divino, & naturali est prohibitum matrimonium, etiam inter infideles? n. 40. Sacramentum matrimonii latè acceptum, prout est signum rei sacræ, existit etiam apud Judæos, & infideles, cit. n. 40. An, & quâ ratione matrimonium contractum inter infideles, si postea convertantur ad fidem, post Baptismum, efficiatur Sacramentum, & indissolubile? n. 41. Posterioribus temporibus præceptum fuit ab Ecclesia, ne conjux ad fidem conversus permittatur simul habitare cum infideli, ob periculum perversionis, n. 42. Aff. 2. Si paganus, seu infidelis prius habuit plures simul uxores, post fidem susceptam adhærebit primæ, quia pluralitas uxorum simul ductarum est etiam jure Divino, & naturali prohibita, quamvis olim ex dispensatione Divina permillum fuerit antiquis Patriarchis plures simul habere uxores, n. 43. Verum nunc in nova lege Evangelica hujusmodi dispensatio sublata fuit à Christo, n. 44. Quæ sit poena tum viri ducentis, eodem tempore, plures uxores, tum mulieris nubentis simul pluribus viris, sive de Jure Civili, sive Canonico? n. 45. Aff. 3. Si paganus, seu infidelis, repudiata uxore suâ, conversus ad fidem matrimonium contrahat cum secunda, etiam post Baptismum eam dimittere debet, quam secundo duxit, & adhærebit primæ repudiata, etiamsi hæc cum alio matrimonio contraxerit, nisi illa fornicata fuisset, n. 46. & 2. seqq. Post legem Evangelicam nec Judæis, nec aliis infidelibus permillum est repudium legitimæ uxoris, quia Christus illud reprobavit, & matrimonium ad statum legis naturalis reduxit, in qua matrimonium erat indissolubile, n. 49.

§. VIII. An Ecclesia dispensare possit, ut infideles conversi ad fidem contrahere possint matrimonium cum relicta uxore fratris sui defuncti?

Non potest frater ducere uxorem relictam fratris sui defuncti, licet dispensetur cum noviter conversis, ut remaneant in matrimonio, quod in infidelitate contraxerunt, more Mosaico, ut suscitent semen fratris sui: licet deinceps tales, post fidem Christianam susceptam, matrimonialiter copulari non debeant, c. ult. h. t. num. 50. & 51. Infidelis, qui cum uxore contraxit, & consummavit matrimonium, tempore infidelitatis, non potest post Baptismum, contrahere cum consanguinea illius usque ad quartum gradum, cit. c. ult. h. t.

n. 52. Quis sit verus sensus hujus, quod supra dictum est, extenditur, ut habeat, si tempore infidelitatis initium fuerit, etiam non consummatum, n. 54.

§. IX. Quæ sit poena mulieris infidelis, si inde homicidium sit fecerit?

Homicidium necessarium, v. g. ad eversionem suæ vitæ factum, non privat ipse conjugii, & ipsa machinatio mulieris in mortem viri sui, mulier misit aliquos, ut suum maritum occiderent, & maritus invasus aliquem occidit, non privatur spe conjugii, quin post mortem suam possit aliam ducere: mulier verò post mortem viri sui, non possit alium ducere, n. 55. Idque declaratur n. 56. & 57.

§. X. An propter alias præterea causas, deest conjugum possit institui?

ASSERTIO I. Generatim loquendo, periculum animæ, seu salutis spiritualis, citum est se ab eo per divortium separatum, tale periculum durat, ut si unus conjugum ad gravia peccata pettrahere, & periculo inductionis ad peccatum, ob crimen quamvis grave, præter fornicationem, & spiritualement, licitum est interdivortium instituere, n. 59. Aff. 2. Ob periculum vitæ, & salutis corporalis mariti conjugii ex cohabitatione, licitum est tum passo divertere, donec periculum sufficiens cautio ipsi præstetur de malo inferendo, n. 60. In specie autem iustitii est 1. Si vir sit leno, eamque incitetur, vel sodomiam, vel ad furtum. 2. Si non ob quam iuste metuit uxor mortem, vel infirmitatem: vel si is gravia verbera uxori iniicit, & frequentes discordias inter maritum, & uxorem. 4. Si alter conjux sit omnino obstinatus sine vitæ, aut alio gravi periculo, cum non possit. 5. Lepra, vel alius gravissimus contagiosus, n. 61. Qualis cautio præstatur mariti viri? n. 62. & an propria auctoritas hinc de inter eos fieri possit? n. eod. Apud quem factum divortio, patrem, vel matrem, & alii debeant? n. 63.

SERIES CAPITVLORVM

IN ANTIQVIS

c. 1. n. 55. & 2. seqq.	c. 6. n. 29. & 30. seqq.
c. 2. n. 27. & seqq.	c. 7. n. 33. & seqq.
c. 3. n. 23. & 3. seqq.	c. 8. n. 38. & seqq.
c. 4. n. 3. & 2. seqq.	c. 9. & seqq.
c. 5. n. 6. & seqq.	

TITVLVS XX

DE DONATIONIBUS INTER VIVOS

rum, & uxorem, & de dote post matrimonium restituenda.

§. I. An, & qualis donatio inter vivos sit valida, & in quibus casibus sit valida, & vel prohibita?

Duplex est donatio inter conjuges, quæ

plex, quæ sit ex mera donantis liberalitate, quædam
causam, qualis est donatio, ante sive propter nup-
tias, quæ sit à marito uxori propter matrimonium
in compensationem dotis, n. 1. Donatio simplex,
quæ sit solius liberalitatis causâ, inter virum, & uxo-
rem, constante matrimonio invalida est, n. 2. Idque
extenditur 1. quod non valeat etiam inter sponsum,
& sponsam de presenti, ante matrimonium consum-
matum. 2. est invalida, etiam si donatio facta sit ante
contractum matrimonium, sed ejus effectus differa-
tur in tempus contracti matrimonii. 3. Non valet
donatio inter conjuges, etiam per intermedium per-
sonarum. 4. Valent tamen alij contractus inter con-
juges, ut venditio, permutatio &c. 5. legatum inter
virum & uxorem valet. n. 3. Donatio inter conju-
ges, durante matrimonio facta, ex qua alter locu-
pletior, alter vero sit pauperior non valet, nisi obitu
donatoris confirmetur, & penitus evanescit, si à do-
natore expressè, vel tacite revocetur, vel si is, qui
donatum accepit, prius decedat, c. 8. *ult. in princ.*
n. 4. Ergo à contrario sensu, si donator fiat lo-
cupletior, & accipiens pauperior, valet talis donatio.
5. Donatio facta inter conjuges, durante matri-
monio, in tribus casibus omnino revocatur, ita ut
non confirmetur morte donantis. Primus casus est,
si donatio fuit per donatorem tacite revocata, cen-
setur autem tripliciter tacite revocata: secundus cas-
us est, si expressè revocetur donatio inter conjuges:
tertius casus est, si prius moriatur donatarius, l. *Cum*
hic status. n. 32. §. *Si divortium*, & §. *Si maritus*, &
§. *At oratio ff. de donat. inter vir. & uxorem*. n. 6. Ad-
tamen communiter DD. quantum casum, in quo tacite
revocatur donatio inter conjuges; nam si res dona-
ta non fuit tradita donatario, morte donatoris non
confirmatur donatio. n. 7. Sicut autem dos, soluto
matrimonio, ad mulierem: sic & donatio propter
nuptias redit ad virum, nisi de consuetudine aliud
obteneatur vel ex pacto inter virum, & uxorem de lu-
culo, cum eranda dote, vel donatione propter nuptias, quod
ius grave, quale tamen sit ex utraque parte, hinc inde contra-
dictum sit inductum, c. 2. *ult. §. Sanè h. t. n. 8.* Et
à antiquis hinc de jure communi, soluto matrimonio, dos re-
vertitur ad mulierem, vel ad eius hæredes, & dona-
tionem propter nuptias ad maritum, vel eius hæredes. n.
9. Quando soluto matrimonio, dos redit ad uxo-
rem, & quando non, sed vel ad extraneum, vel ad pa-
rem, qui dedit dotem pro filia? n. 10. Post matri-
monium contractum, debet esse æqualitas dotis, &
donationis propter nuptias, non solum in quantitate,
sed etiam in lucris ex pacto provenientibus, *cir. c. ult.*
n. 33. *Sanè h. t. n. 11.* ubi id declaratur. Hodie in multis
locis per consuetudinem sublata est donatio propter
nuptias, *cir. n. 11.* Plures sunt casus jure expressi, in
quibus valida est donatio inter virum, & uxorem,
qui enumerantur n. 12.

§. II. *Quenam præterea donationes inter conjuges
valeant, vel non?*
Quær. 1. Utrum donatio remuneratoria inter
conjuges valeat? Resp. esse validam. n. 13. Quær.
2. Utrum donatio mortis causâ facta inter conjuges,
ante matrimonium, sit valida? Resp. affirmative, quamvis per huiusmodi
donationem non transferatur dominium rei donatæ,
donec mors donantis sequatur. *num. 14.* Quær. 3.
Utrum donatio facta inter conjuges non legitimis,
Tomas IV.

sed putativos tantum, valeat? Resp. 1. Si utrique
conjugi constet matrimonium esse nullum, tunc rem
donatam filius sibi vindicare potest. n. 15. 2. quan-
do solus conjux donans scivit matrimonium esse nul-
lum, & ignoranti conjugii aliquid legavit, valet lega-
tum, illudque uxor sibi acquirit, *cir. n. 15.* Idem di-
cendum in acquisitis à coniuge ignaro nullitatis ma-
trimonii per donationem, vel alium contractum in-
ter vivos, ut si conjux conscius nullitatis matrimonii
donavit aliquid ignoranti, donatio illa acquiritur
conjugi bonâ fide ignoranti: secus est, si uterque
conjux in mala fide sit constitutus, tunc enim filio
applicanda est donatio. n. *eod.* 3. quando conjux do-
natarius conscius est nullitatis matrimonii, sed do-
nator in bona fide est constitutus, tunc donatio non
valet, sed res donata ipsi donanti, vel eo mortuo,
hæredibus eius restitui debet. n. 16. 4. quando
uterque conjux est ignarus nullitatis matrimonii, &
bonâ fide putat, illud valere, tunc donatio inter eos
facta est invalida. n. 17.

§. III. *Quibus modis donatio invalida inter conjuges
confirmetur?*

ASSERTIO I. Tribus modis confirmatur. 1.
per juramentum adjectum, ita ut donatio ab uno
conjugi alteri facta, accedente juramento fiat irrevoca-
bilis, & eo ipso valida. n. 18. Aff. 2. Alter modus,
quo confirmatur donatio alioquin irrita inter conju-
ges est per mortem naturalem donantis, *cir. c. ult. h.*
n. 19. Ut talis donatio morte confirmetur, qua-
tuor condiciones requiruntur expressè *cir. n. 19.* Aff.
3. Donatio inter conjuges invalida confirmatur et-
iam morte civili donantis, ut si donans in exilium
mittatur, & civitatem perdat, n. 20. An donatio in-
valida inter conjuges confirmetur per Professionem
Religiosam conjugis donantis? *cir. n. 20.*

§. IV. *Quenam præterea statuta sint circa donationem
propter nuptias in hoc Titulo?*

Donata à marito propter nuptias uxori, cum
pacto, ut maneat penes uxorem, si contingat eos per
divortium separari, sed postea reperitur matrimo-
nium esse nullum propter impedimentum dirimens
consanguinitatis, & donata à marito faciant diffi-
ciliorem separationem, ac dissolutionem talis matri-
monii, tunc à viro donata ipsi sunt restituenda, quia
non sunt dos, nec donatio propter nuptias, cum ma-
trimonium sit nullum, c. *Esse*. §. *h. t. n. 21.* Idque
declaratur n. 22. Cur Papa in hoc cap. sub poena ex-
communicationis præcepit, ut castra illa restitueren-
tur Regi Legionensi, qui illa dedit in dotem filiz
Regis Castellæ, n. 23. Si usufructuarius concedat
partem terræ uxori in dotem, mortuo marito, uxor
non potest amplius illam habere, nisi consentiat do-
minus terræ, quia non transfert in eam plus juris,
quàm ipse habebat: & ob hanc causam si terra fuit
data in feudum, vel hæreditatem alicui hæredi, quem
habebat ex legitima uxore, & ipse concedit partem
terræ in dotem uxori, & moritur sine hærede, uxor
non potest amplius habere partem terræ, ut habetur
in Summa c. *Nuper h. t. 6.* idque declaratur n. 25.

§. V. *De restitutione dotis.*

Quær. 1. quando dos restitui debeat? Resp. si
matrimonium ex licita causa separetur, dos est re-
stituenda

stituenda uxori, c. 1. h. t. n. 26. Ubi tamen distinguendum est: nam vel culpâ mariti matrimonium iudicio Ecclesiæ fuit separatum, quoad torum, & cohabitationem; & tunc dos restituenda est uxori, juxta c. 1. h. t. Vel culpâ uxoris, propter adulterium ab ipsa commissum, & tunc dos ei restitui non debet: si verò neutrius conjugis culpâ divortium est factum, & ad tempus tantum, non debet etiam uxori dos restitui: si verò perpetuum divortium sit factum ex pacto inter conjuges inito, quilibet eorum debet alteri restituere, quod ab eo accepit, cit. n. 26. Si maritus non sit verus, sed putativus tantum, debet dos integra restitui uxori à viro, n. 27. Si matrimonium dissolutum sit propter consanguinitatem, vel aliud impedimentum Canonicum dirimens, quod ignorabatur subesse, tum etiam dos integra restitui debet uxori, cum inter eos non constiterit verum matrimonium: quamvis aliàs verus maritus non condemnatur ad restituendam dotem uxori, nisi quatenus commodè facere potest, cit. n. 27. Si per errorem, & ignoranter matrimonium invalidum ob impedimentum dirimens sit contractum, tunc non solum restitui debet dos integra uxori, sed etiam quicquid unus conjux ab altero habuit. Si verò scienter contraxerunt matrimonium invalidum, dos non restituitur uxori, sed fisco acquiritur, & restitui debet, quicquid unus ab altero habuit, nisi per errorem, vel minorem ætatem excusentur, cit. n. 27. Non tantum tota dos, sed etiam fructus dotis restitui debent, illi scilicet, qui ante matrimonium obvenerunt, cit. n. 27. Quæ. 2. An præter dotem, restitui debeant uxori etiam alia ejus bona? Resp. dissoluto matrimonio per divortium, ultra dotem, omnia bona, seu lucra, quæ constante matrimonio communiter acquisita sunt utrique conjugum, æqualiter inter eos sunt dividenda, & ad hoc conjux id recusans per censuram Ecclesiasticam compelli debet, c. 2. h. t. n. 28. Inter conjuges non contrahitur propriè dicta societas, sed præcipitur divisio bonorum inter eos fieri, n. 29. Post mortem mariti, dos redit ad uxorem, illaque eam recuperat, nisi aliud obsistat, n. 30. Secundum consuetudinem, vel statuta quorundam locorum, non solum lucra, seu bona, constante matrimonio, inter veros conjuges acquisita, sed etiam inter putativos, qui bonâ fide contraxerunt, fiunt communia utrique conjugum, & soluto matrimonio æqualiter sunt dividenda, cit. num. 30. Alioquin verò de jure communi sola dos est uxori restituenda, cit. n. 30. Quæ. 3. An Judex, qui cognovit de matrimonio, possit etiam, ac debeat de dote cognoscere? Resp. si Judex Ecclesiasticus ferat sententiam divortii, ob impedimentum dirimens, de matrimonio, debet etiam ferre sententiam de dote restituenda, secundum Jus Canonicum, quia qui cognoscit de principali, debet etiam cognoscere de accessorio, & incidenti, c. 3. h. t. n. 31. & 32. Causa dotis est adeo conjuncta matrimonio, ut sine eo dos consistere non possit, n. 33. Coram quo Judice, seculari, an Ecclesiastico agi possit causa dotis, si mulier, constante matrimonio, eam petat, quia fortè maritus dissipat bona sua, & vergit ad inopiam? num. 34.

S. VI. De amissione dotis propter adulterium uxoris?

Mulier propter adulterium commissum amittit dotem, eamque vir lucratur, c. Plerumque. 4. h. t. n.

35. & 36. Idque extenditur 1. quibus propter adulterium, non tantum amittitur etiam privetur donatione propter nuptias viro accepit, n. 37. Extendunt 2. aliqui adultera amittit etiam bona paraphernalia, & 3. etiam per dotalitium hic intelliguntur non paraphernalia uxoris, sed quod mulier adulter perdat, vel ejus pretium, seu æstimationem dos data est in iis rebus, quæ numero, potius mensurâ constant, ita ut per dotem ipsius præstatio, cit. n. 37. Extenditur 3. quod propter adulterium perdat dotem, ea quæ recipitur, non solum si sit vera uxor, sed etiam si sit putativa tantum propter impedimentum dirimens matrimonii, cit. n. 37. Quando vir postea uxore adulterium, sciens tacuit, & concupiscit, & reconciliatus fuit, tunc censetur ad petendum divortium, & privationem remississe. Et è converso, si maritus committit adulterium, uxor quoque recuperat dotem, donationem propter nuptias. Item si maritus sit in adulterium uxoris, vel illam non lucratur dotem, & si conventus accipiat de adulterio, ipsa replicabit de le. Si maritus, & uxor habeant liberos ex alio matrimonio, tunc maritus non lucet nec uxor donationem propter nuptias, servantur liberis adulteræ, post mortem propter adulterium uxor amittit dotem, sed per sententiam Judicis. Denique si uxor propter adulterium, si propriam ex solo metu propter commissum adulterium domo recessit: secus, si vir eam ejiceret propter adulterium, quia tunc dos ei restitui debet, & sic corrigi, & legi debet, quod §. 6. n. 39. in fine.

S. VII. An viro, qui ad inopiam vergit, ea tradenda sit sub cautione?

Si maritus petat dotem uxoris, & excipiat, quod sit pauper, & quod non scientem cautionem dare, tunc debet quam potest, vel committere dotem mercatori, ut ex parte lucri honesti matrimonium sustinere, ne occasione dotis parati maneant, adulterium committere, stras. 7. h. t. n. 40. idque declaratur n. 41. vergat ad inopiam, etiam sine culpa sua, petere dotem, idemque est, si maritus petat bona sua, iisque male uti. Item petere agere contra maritum ad donationem nuptias à marito ei factam, n. 42. Non debet viro ad inopiam vergenti, nisi idonea præstet de dotis securitate, per fiduciam, ignora, vel saltem talem, qualem potest. Si maritus sufficientem cautionem præstet, tunc conceditur, ut dos apud mercatorem deponatur, à quo maritus tantum accipiat, quantum ad sustinenda matrimonii est necessarium, & quo pacto fieri debet possit talis depositio dotis? n. 43. Est arbitrio Judicis, ut vel maritus sub cautione præstare potest, reddat dotem uxori eam, vel ut dos deponatur apud mercatorem, stras. h. t. n. eod. in fine.

SERIES CAPITVLORVM.

IN ANTIQVIS.

- c. 1. n. 26. & seq.
c. 2. n. 28. & 2. seqq.
c. 3. n. 31. & seq.
c. 4. n. 35. & 4. seqq.
c. 5. n. 21. & 2. seqq.

- c. 6. n. 24. & seq.
c. 7. n. 40. & 3. seqq.
c. 8. & ult. in princ. n. 4.
& 3. seqq. §. Sanē. n. 8.
& 3. seqq.

TITVLVS XXI.

DE SECUNDIS NUPTIIS.

Post primas nuptias, possunt ex reitari sine cer-
to, ac definito numero, n. 1.

§. I. An conjux dubius de morte alterius conjugis possit
transire ad secundas nuptias?

Nullus praesumat ad secundas nuptias transire,
nisi prius constet de morte uxoris, vel alterius con-
jugis. Quod si quis adhuc dubius de morte illius a-
liam duxit, debet reddere debitum, sed non potest
petere: & si deinde constet priorem conjugem adhuc
vivere, debet, relicta secundā, ad priorem conjugem
reverti, c. 2. h. t. n. 2. Captivus apud hostes potest
contrahere matrimonium, etiam si sit servus, num. 3.
Ob solam absentiam conjugis, quantumvis diutur-
nam, non dissolvitur matrimonium, nisi constet de
morte conjugis absentis, nec potest conjux ad aliud
matrimonium transire, nisi habita certitudine de
morte alterius conjugis, cit. n. 3. Cur si conjux du-
bius de morte prioris conjugis, de facto aliud matri-
monium contraxit, non possit petere debitum, re-
neatur tamen reddere debitum ei, qui bonā fide
contraxit? cit. n. 3. Quod si uterque malā fide
contraxit, dubitans de impedimento dirimente, neuter
potest petere, nec reddere debitum, cit. n. 3. Et si quis
ab initio bonā fide contraxit matrimonium, post-
quam tamen certior factus est de vita prioris conju-
gis, adulterium committit, nisi secundam uxorem
statim dimittat. Quod si compertum fuerit, mulie-
rem duos viros habere simul, tunc ea primo viro re-
stitui debet, & si ad eum redire recusaverit, excom-
municanda est, donec redeat; idem est de viro, n. 4.

§. II. An si mulier, post mortem viri, transeat ad secun-
das nuptias, intra annum luctus, incurrat infamiam, vel alias penas juris?

Est mulier, quae nubit alteri, infra annum lu-
ctus, secundum leges Civiles incurrit infamiam,
non tamen secundum Apostolum, & Jus Canoni-
cum, c. 4. & §. h. t. cui hac in re standum est, n. 5. &

4. Quær. 1. Quæ sint pœnæ Jure Civili statutæ in
fœminas viduas transeuntes ad alias nuptias intra
annum luctus? Resp. Plures sunt, quæ enumeran-
tur n. 7. Quær. 2. An prædictæ pœnæ statutæ in
fœminas secundò nubentes, intra annum luctus,
sint correctæ per Jus Canonicum? Resp. affirmati-
vè, n. 8. Quær. 3. Quæ sint pœnæ Jure Civili de-
cretæ in favorem filiorum prioris matrimonii, si vi-
dua transeat ad secundas nuptias? Resp. Hæ enu-
merantur n. 9. Quær. 4. An pœnæ in favorem fi-
liorum prioris matrimonii Jure Civili statutæ in vi-
duas secundò nubentes, post annum luctus, sint cor-
rectæ per Jus Canonicum? Resp. non esse correctas,
quippe quæ in favorem filiorum sunt statutæ, adeo-
que servandas esse in utroque foro, n. 10.

§. III. An secunda nuptiæ sint benedicendæ, & quam
pœnam incurrat Sacerdos benedicens?

Benedictiones nuptiarum rectè ab Ecclesia adhi-
bentur, & quam circa illas statuerit Concil. Trid.
Sess. 24. c. 1. de ref. matr. n. 11. Est præceptum recipiendi
has benedictiones nuptiales, non tantum consilium,
cit. n. 11. Quær. nunc, an secundis nuptiis sit imper-
tienti benedictio, & quam pœnam incurrat Sacer-
dos benedicens? Resp. secundæ nuptiæ non sunt
benedicendæ, & Presbyter, qui benedicit secundas
nuptias, debet suspendi ab officio, & beneficio, &
Romam mitti pro absolutione, c. 1. & c. 3. h. t. n. 12.
Si uterque, vel alter conjux in primis nuptiis bene-
dictionem accepit, non debet in secundis benedictio
impertiri: secus autem, si neuter conjux in primis
nuptiis benedictionem accepit, n. 13. Verius est,
quod secundæ nuptiæ non sint benedicendæ, etiam si
unus tantum conjugum fuerit benedictus in primis
nuptiis, c. Vir autem. 3. h. t. n. 14. Quæ sit vera ratio,
ob quam prohibetur benedictio conjugum in se-
cundis nuptiis? n. 15. Pœna, quam incurrit Sacer-
dos impertiens benedictionem secundis nuptiis, est
suspensio ab officio, & beneficio, non tamen ipso ju-
re lata, sed à Judice ferenda, eaque vel ordinaria,
vel potius arbitraria, arbitrio Superioris commissa
pro loci consuetudine, & qualitate delicti, n. 16. An
& quando spectata consuetudine, liceat benedicere
secundas nuptias? n. 17. An ut consuetudo circa
benedictionem secundarum nuptiarum valeat, re-
quiratur, ut ea sit inducta sciente, vel approbante S.
Pontifice? n. 18.

SERIES CAPITULORVM.

IN ANTIQVIS.

- c. 1. n. 12. 13. & 16.
c. 2. n. 21. & 2. seqq.

- c. 3. n. 12. & 3. seqq.
c. 4. n. 5. & 3. seqq.
c. 5. & ult. n. 6. & seqq.

